

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2009 r. — Four Ace International przeciwko OHIM (skiken)

(Sprawa T-156/09)

(2009/C 153/84)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Four Ace International Ltd (przedstawiciel: adwokat G. Uphoff)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 6 lutego 2009 r., doręczonej w dniu 11 lutego 2009 r., w sprawie R 519/2008-4 dotyczącej zgłoszenia do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 5 819 371 lub zmiana tej decyzji poprzez dopuszczenie tego do rejestracji również dla następujących usług: w klasie 39 — organizacja podróży i w klasie 41 — edukacja, szkolenia, rozrywka, działalność sportowa i kulturalna;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „skiken” dla usług z klas 35, 39, 41 i 43

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾], ponieważ zgłoszony znak towarowy wykazuje wymagany charakter odróżniający i nie podlega konieczności pozostawienia do swobodnego używania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2009 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-158/09)

(2009/C 153/85)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Karra, I. Chalkias i S. Papaioannou)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności lub dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji Komisji C(2009) 810 z dnia 13 lutego

2009 r. „dotyczącej konsekwencji finansowych, które należy wyciągnąć w ramach rozliczenia wydatków finansowanych z EFOGR w niektórych przypadkach nieprawidłowości, jakich dopuściły się podmioty gospodarcze”, w części odnoszącej się do Republiki Greckiej;

— zwrócenie skarżącej 50 % kwoty potrąconej zgodnie z art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/05 w przypadkach nr 3, 4, 6–13 (z wyjątkiem przypadku nr 7), w których nie występują nieprawidłowości, bądź w przypadku nr 2, w którym dłużnik jest niewypłacalny;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji C(2009) 810 z dnia 13 lutego 2009 r. „dotyczącej konsekwencji finansowych, które należy wyciągnąć w ramach rozliczenia wydatków finansowanych z EFOGR w niektórych przypadkach nieprawidłowości, jakich dopuściły się podmioty gospodarcze”, Komisja zastosowała do skarżącej korekty finansowe w wysokości 13 348 979,02 EUR z powodu niedbalstwa, jakim — zdaniem Komisji — wykazały się władze greckie w okresie czterech lat od momentu pierwszego ustalenia nieprawidłowości oraz z powodu okoliczności, że nie odzyskały one kwot, które zostały nienależnie wypłacone 5 przedsiębiorstwom działającym w sektorze winiarskim, sektorze bawełny i innych sektorach oraz 8 przedsiębiorstwom zajmującym się normalizacją, które uczestniczyły w systemie pomocy na konsumpcję oliwy z oliwek.

Republika Grecka utrzymuje w pierwszym ogólnym zarzucie nieważności, iż nie ma ważnej podstawy prawnej do zastosowania korekty w żadnej z trzynastu badanych spraw, ponieważ Komisja dokonała błędnej wykładni przepisów art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 ⁽¹⁾ oraz błędnie je zastosowała. Skarżąca twierdzi również, że Komisja popełniła oczywisty, fundamentalny błąd i dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych odnoszących się do działań właściwych władz greckich, a ponadto, iż uzasadnienie zaskarżonej decyzji, które opiera się na błędnym założeniu, że czteroletni okres biegnący od pierwszego ustalenia nieprawidłowości upłynął bezowocnie oraz że nie rozpoczęło się postępowanie w sprawie odzyskania bądź ważne postępowanie w sprawie odzyskania, nie czyni zadość wymogowi przewidzianemu w art. 253 WE, ponieważ jest ono wadliwe, niewystarczające i niejasne, i nie odparto w nim argumentów podniesionych przez Grecję w trakcie rozmów dwustronnych i w trakcie postępowania przed organem pojednawczym.

W zarzucie drugim skarżąca utrzymuje, że w czterech przypadkach Komisja błędnie nie zastosowała art. 32 ust. 5 i ust. 6 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1290/05, zamiast art. 32 ust. 1 i 8 tego rozporządzenia, co doprowadziło do tego, że Komisja obciążyła spornymi wydatkami skarżącą, zamiast obciążyć nimi EFOGR.

W trzecim zarzucie nieważności skarżąca twierdzi, że art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, w którym ustalony został roczny termin, biegnący od pierwszego administracyjnego lub sądowego ustalenia nieprawidłowości, do wszczęcia wszelkich postępowań administracyjnych lub sądowych przewidzianych w prawie krajowym w celu odzyskania kwot, odnosi się wyłącznie do nieprawidłowości, które miały miejsce po wejściu w życie wspomnianego rozporządzenia i nie może odnosić się

do nieprawidłowości, które miały miejsce dziesięć lat wcześniej, to jest w czasie, gdy obowiązywało inne uregulowanie prawne, które nie przewidywało takiego terminu, lecz ograniczało kontrolę do zachowania rozsądnego terminu.

W czwartym zarzucie nieważności skarżąca twierdzi, że żądanie Komisji, by obciążyć ją spornymi kwotami po upływie piętnastu–dwudziestu lat od danej nieprawidłowości, jest przedawnione z uwagi na zbyt długi czas trwania postępowania, a ewentualnie, że doszło do naruszenia zasady pewności prawa.

Wreszcie w piątym zarzucie nieważności skarżąca podnosi, że z uwagi na to, iż w przypadkach nr 3, 4, 6, 8–13 nie występują nieprawidłowości, reguła 24 miesięcy — przewidziana w art. 31 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1290/05 — dotyczy wszystkich przypadków odzyskania należnych kwot, i że w związku z tym obciążenie jej odpowiednimi kwotami odnoszącymi się do okresu wykraczającego znacznie poza 24 miesiące od momentu powiadomienia o wynikach kontroli jest obarczone błędem i powinno zostać unieważnione.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209 z 11.8.2005 r., s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Biofrescos — Comércio de Produtos Alimentares, Lda przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-159/09)

(2009/C 153/86)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Biofrescos — Comércio de Produtos Alimentares, Lda (Linda-a-Velha, Portugalia) (przedstawiciel: A. Magalhães e Menezes, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 stycznia 2009 r. oddalającej wniosek skarżącej o odstąpienie od poboru zwolnienie należności celnej w wysokości 41 271,09 euro i nakazującej zaksięgowanie tej płatności a posteriori;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca dokonywała pomiędzy wrześniem 2003 a lutym 2005 przywozów partii zamrożonych krewetek z Indonezji, w stosunku do których wystąpiła o odstąpienie od poboru celnej należności przywózowej na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b), art. 236 i 239 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny. (¹)

Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła co najmniej przywołane przepisy w zakresie, w jakim: po pierwsze, nie wypowiedziała się co do wszystkich argumentów przywołanych przez skarżącą we wniosku o odstąpienie od poboru celnej należności przywózowej; po drugie, przedstawiła niepełne, zwodnicze i niezrozu-

miałe uzasadnienie; po trzecie, w sposób nieprawidłowy zinterpretowała błąd samych organów indonezyjskich; i po czwarte wreszcie, uznał za udowodnione okoliczności, które w rzeczywistości nie zostały udowodnione, i w stosunku do których ciężar dowodu spoczywał na organach uczestniczących w postępowaniu, a nie na skarżącej.

(¹) Dz.U. L 97, s. 38.

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2009 r. — Ilink Kommunikationssysteme przeciwko OHIM (ilink)

(Sprawa T-161/09)

(2009/C 153/87)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ilink Kommunikationssysteme GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Schütze)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie R 1849/2007-4 oraz
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ilink” dla towarów i usług z klas 9, 16, 38 i 42

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 (¹)], ponieważ zgłoszony znak towarowy wykazuje wymagany charakter odróżniający i nie podlega konieczności pozostawienia do swobodnego używania.

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2009 r. — Kitou przeciwko Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych

(Sprawa T-164/09)

(2009/C 153/88)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Erasmia Kitou (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Papas)

Strona pozwana: Europejski Inspektor Ochrony Danych